

המפיק: יצחק נבון
"כל אחד רוצה להציג"

הח"כית: טובה סנהדראית
"נגד הדברים האלה"

המחנך: שאול לירן
"תסביך וסימפטום מזאיג"

הצנזור: מאיר שוחטמן
"לומדים מן הנסיון"

קו ליבולי יתור של הצנזורה הביא לגל של סצינות עירום בסרטים המוצגים באו

הנכח תלוי

הכה עיר רגע, תיכף תראה אותה," לחש הצופה באולם החשוך של קולנוע המרכז בתל-אביב, לחברו. "מאיפה אתה יודע, כבר עבר כל הסרט ולא ראינו שום דבר," התרעם הידיד. "מזומרת מאיפה אני יודע? זאת הפעם הרביעית שאני בא לראות אותה. ראיתי אותה עוד בקולנוע תל-אביב."

המאורע הגדול, לו ציפו השניים במתינות רבה, היה לא יותר מאשר סצינה קולנועית בסרט הצרפתי האהבה מעל לכל, בה נראית בריגיט בארדו כשהיא רוקדת עירום. על אף המסך המטושטש החוצץ בינה לבין הצופים כשהיא מופיעה בתלבושת-חזה, יש בקטע קולנועי זה כדי להרתיע את דמם של רבים מהצופים. השריקות, מחיאות הכפיים, קריאות העידוד וההערות הלגלגיות, שעה שבב. מבצעת את ריקוד העירום שלה, הן רמוז דק לכך.

אין זה מקרה בודד. בתקופה האחרונה ניתנות לקהל הודמגיות למכביר לחזות ב- סצינות דומות כמעט בכל בתי-הקולנוע. לפני שבוע יכלו אותם הצופים, שמידת משיכתם לסרט כמידת קטעי העירום שבהם, לקפוץ מסרט לסרט, בלא פחות מאשר ארבעה בתי-קולנוע. מאהבה מעל לכל, לקולנוע תמר, לחזות בהתפשטות דומות בסרט נשים למרחב התיכון, משם לקולנוע פאר לחזות בארמון התשוקות, שם לא הסכו המפיקים קטעים מסוג זה; ואם טעמם אינו משובח ביותר, יכלו אף לרוות נחת בסרט הפיני אהבה בליל קיץ, בו נראו הפיניות ללא לבושן הלאומי.

אחרי תקופה ארוכה בה הציבו הצנזורים הישראליים סכר לסצינות העירום בקולנוע, הורם השער וגל הסרטים המצויידים בסממני עירטול ואירוטיקה עלה וגאה. לרגע ניתן היה לחשוד כי גרמו לכך

*** תפקידנו אינו פסידה

דסביר השבוע דר' שוחטמן החייכני ובעל הדיבור השליו, לכתב העולם הזה: "המועצה אינה מוסד שמנהל מדיניות. היא מועצה פועלת לפי תקנות, נוהל וחוק. אבל מדי פעם נתקלת המועצה בבעיות, שוקלת את נסימיה בעבר ולומדת ממנו. יש להבין שחברי המועצה לא נילדו צנזורים ואינם יכולים להתיימר שלמדו בבית-ספר לצנזור ריב. הזמן עושה את שלו ומקנה את הידע והנסיון. מה שלפני שנתיים נראה חומרה, השתנה כתוצאה של שיקול יותר לימודי. הקו הליבראלי נוצר כתוצאה מדיונים שקר לים ומתונים. אנו לא ממונים על פסילת סרטים. תפקידנו אינו פסילה, אלא לעיין, ללמוד ולהרריך. לא מוינו להיות מחנכים לטעם הטוב של הקהל, אלא רק לסנן את מה שעלול להזיק."

"אני עצמי" הסביר דר' שוחטמן, "מחמיר או מקל באותה מידה שהתמרת במונח. אבל בעשר השנים שאני בתפקיד זה למדתי משהו. לא התאמתי את עצמי למצב או לצרכים. אבל מתוך לימוד העניינים ושיקור לים לגופו של עניין טוב אינני רואה את הדברים כמו לפני עשר שנים."

"אינני מתבייש להגיד שאני בעל השכלה חגי כית בפסיכולוגיה. הייתי מורה ואני יכול להיות מאוד אובייקטיבי בשיקולים חינוכיים. נכון שאינני יכול להתכחש לעצם מהותי — אני יהודי שומר תורה ומצוות. אבל לא ייתכן שפני שאני יהודי שומר מצוות, אפסול כל דבר שאינו נראה כתואם את התורה. בזה אני שונה מיהודי במאה שערים למשל. אני יהודי שהולך לקולנוע, כתבתי בענייני קולנוע יהרציתי בנושא זה, אבל בכל עניין אני מוכן לשכנע ולהשתכנע."

דבריו הדיפלומטיים של דר' שוחטמן אינם יכולים להסתיר את העובדה שמאז הוא מכהן בתפקיד יושב ראש המועצה לא פסלה זו אף סרט אחד.

עתה, כשסצינות העירום על הבדים הישראליים אינם בבחינת חידוש בלא תפסו מעמד של קבע, ניתן לראשונה לבחון את מידת השפעתם על ציבור צופי-הקולנוע ב-

השבוע בתל-אביב: אלכסנדרה סמיוארם ב"ארמון התשוקות"

השבוע בתל-אביב: נ